

SŁOWO O HISTORII HISTORIOGRAFII cz. 2

Maria Solarska, Violetta Julkowska, Maciej Bugajewski

Uniwersytet im. Adama Mickiewicza

Niniejszy tom kontynuuje refleksję nad miejscem i rolą historii historiografii w ramach dyscypliny głównej jaką jest historia oraz szerzej w kontekście współczesnej humanistyki. Pola tak rozumianej historii historiografii zaznaczyliśmy w tekście wprowadzającym do poprzedniego tomu (*Historia historiografii – kryzys, recepcja, dialog*, „Historia@Teoria nr 2017/1(3), s. 9-17). W drugiej części publikacji postanowiliśmy pozostać wiernymi powziętemu wcześniej projektowi, aby pokazać różnorodność sposobów myślenia i pisania o historiografii przy jednoczesnym mierzeniu się z pytaniem o jej granice oraz wyzwania, które przed nią stawia dynamicznie zmieniający się kontekst badań historycznych i wszelkie jego pogranicza. Układ bieżącego tomu jest więc częściowo zbliżony do swego poprzednika, jednakowoż zawiera dodatkową część, poświęconą pamięci Profesora Jerzego Topolskiego (1928-1998). Włączenie jej uznaliśmy za celowe z wielu względów, z których najważniejszy dotyczy znaczenia. Jego badań dla wyznaczania ram i rozwoju historii historiografii.

Kontynuujemy również prezentację polskich środowisk historyczno-historiograficznych wraz z postaciami historyków historiografii i metodologów historii, którzy je tworzyli i nadal tworzą. Tym razem zaprezentowane zostaną środowiska: warszawskie związane z IH PAN oraz Uniwersytetem Warszawskim, jak również lubelskie, związane z Uniwersytetem Marii Curie Skłodowskiej, kierowane od momentu powstania przez Jana Pomorskiego. Ponadto dołączamy do tego działu charakterystykę poznańskich doświadczeń w zakresie nauczania historii historiografii.

Dwa działy komplementarne: *Nowe idee i konceptualizacje* oraz *Współczesne badania historiograficzne* przynoszą teksty ukazujące wieloperspektywiczny potencjał tkwiący w podejmowanych przez historyków historiografii tematach badawczych.

Podobnie jak w przypadku poprzedniego tomu, również w tym nie dążyliśmy do ujednoczenia prezentowanych perspektyw. Uznajemy je za wartość, sądząc jednocześnie, że z tej wielości wyłania się obraz dążenia do nadania odpowiedniego znaczenia refleksji historyczno-historiograficznej oraz świadomości potrzeby jej rozwoju w dialogu z jej kontekstem naukowym i kulturowym.